ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ ΤΖΕΪΜΣ ΣΜΙΘ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Ἔχετε ἐμπιστοσύνη σὲ μός, μίς. Ἔχετε θάρρος. Ἐγουμε τὸ Θεὸ μὲ τὸ μέρος μας. Πρέπει λοιπὸν ὁ ἄθλιος αὐτὸς νὰ μὴ ὑποψιασθῆ τίποτε ἐρχόμενος σὲ λίγο ἐδῶ...

— Θάρθη ἐδῶ !... Ποιός !... Τί εἶνε αὐτός, Θεέ μου !..Τί ζητάει ἀπὸ μένα ;...Τί τοῦ ἔκαμα ;

— Ἡσυχάστε, μίς. Αὐτὸ θέλουμε νὰ μάθουμε καὶ μεῖς. Καὶ γιὰ νὰ μὴν ὑποψιασθῆ τίποτα, καὶ νὰ τὸν ἐξαπατήσουμε, πρέπει νὰ σᾶς βρῆ, ὅπως σᾶς ἄφησαν οἱ ἄχρεῖοι ἐκεῖνοι. Δεμένη, διπλωμένη στὸ σεντόνι καὶ μέσα ..

— Καὶ μέσα ;..

— Μέσα.., σὲ μιὰ ἀπ' τὶς κῶχες αὐτὲς τοῦ τοίχου, ἀπάντησεν ὁ καθηγητής, γιὰ νὰ μὴ ἀναφέρη τίποτε περὶ φερέτρου καὶ τὴν τρομάξει περισσότερο. Δέχεστε λοιπὸν, μίς ;

Ἡ μὶς Ντόλλυ ἐστέναξε καὶ ἀπάντησε :

— Θὰ κάμω ὅτι μὲ συμβουλεύετε. Ἐμπιστεύουμαι σὲ σᾶς.

— Εὐχαριστῶ... εὐχαριστῶ, παιδί μου ! εἶπε συγκινημένος ὁ καθηγητής καὶ τῆς ἔσφιξε τὸ χέρι.

Κατόπιν συνέχισε :

— Θὰ σᾶς δέσουμε τὰ χέρια ἔτσι ὥστε νὰ μπορέσετε νὰ τὰ λύσετε ἀμέσως, ὅταν παραστῆ ἀνάγκη. Ἐπίσης θὰ σκεπάσω τὸ πρόσωπό σου μὲ μιὰ ἄκρη τοῦ σεντονιοῦ. Ἂν ὁ ἄθλιος αὐτὸς σᾶς ξεσκεπάση προσοχηθῆτε τὴν κοιμισμένη, τὴν ναρκωμένη... Γιὰ τὰ κατόπιν θὰ φροντίσουμε ἐμεῖς.

— Πῶς χτυπᾶ ἡ φτωχή μου καρδιά, κύριε Τζάκσον.

— Θάρρος παιδί μου... Θάρρος... Ἀκόμη πάρε αὐτὸ ἐδῶ.

Καὶ τῆς ἔδωσε μιὰ μικρὴ τοῦφα ξηρῶν χόρτων, ἀπηγάνου, ἄνθους σκορόδου καὶ δενδρολιβάνου.

Ἡ νέα παραξενεύτηκε.

— Τί εἶνε αὐτά ; ρώτησε.

— Βάλτε τα στὸ στῆθος σας, εἶπεν ψευδόμενος κατ' ἀνάγκην ὁ καθηγητής. Εἶνε... γιὰ νὰ μὴ ἀποκοιμηθῆτε. Ἀκόμη κρατᾶτε αὐτὸ τὸν μικρὸ φιλντισένιο σταυρὸ στὰ χέρια σας.

Ἡ νέα ἔπεφτε ἀπὸ καταπλήξεως σὲ κατάπληξι.

— Ἕνας σταυρὸς ! ψιθύρισε ἔκπληκτη καὶ κύτταξε τὸν καθηγητή.

— Μὴ σᾶς παραξενεύσι τίποτε, τῆς εἶπε ὁ Οὐίλλιαμ. Καθεὶ ἔχει τὸ λόγο του. Βασισθῆτε στὰ λόγια μου. Καὶ, πρὸς Θεοῦ μίς, μὴν ἀφήσετε τὸ σταυρὸ αὐτὸν ἀπ' τὰ χέρια σας ὅτι δήποτε κι' ἂν συμβῆ καὶ τὰ πιὸ ἀλλόκοτα πράγματα ἂν ἀντικρύσετε.

— Μὲ κάνετε νὰ φοβοῦμαι κ. καθηγητά.

— Ἡσυχάστε... Μήπως δὲν τιμᾶστε μαζύ σας;

— Ναί, ἐμπιστεύουμαι σὲ σᾶς.Θὰ κάμω ὅτι μοῦ λέτε. Θὰ σφίξω τὴν καρδιά μου... Θὰ σᾶς ἐπακούσω... Ἀρκεῖ νὰ μὲ φέρετε πάλι στὸ σπίτι μου, στοὺς γονεῖς μου...

— Σᾶς ἐγγυῶμεθα γι' αὐτὸ δεσποινίς.

— Ἡ ὥρα περνᾶ, εἶπα ἔξαφνα βλέποντας τὴν ἀμίχλη πάνω ἀπ' τὸν Τάμεσι ν' ἀραιώνη.

Ὁ καθηγητὴς κατάλαβε ὅτι εἶχε χρονοτριβήσει μιλῶντας μὲ τὴν νέα καὶ κατελήφθη ξαφνικὰ ἀπὸ πυρετώδη ἀνυπομονησία.

Πῆρε τὰ σχοινιά, ἔδεσε γρήγορα-γρήγορα τὴν δεσποινίδα Ντόλλυ, τὴν δίπλωσε μὲ τὸ σεντόνι, τὴν ἔδεσε ἀλαφρὰ κ' ἀπ' ἔξω καὶ τὴν ὡδήγησε, μὴ ἀφήνοντάς την νὰ βλέπη κοντὰ στὸ φέρετρο, στὸ ὁποῖο τὴν εἶχαν βάλει καὶ οἱ κακοῦργοι.

— Ἐδῶ θὰ σταθῆτε μίς, τῆς εἶπε.

— Μὰ τί εἶνε αὐτὸ ; ρώτησεν ὕποπτα ἡ Ντόλλυ, ἡ ὁποία δὲν ἔβλεπε, διπλωμένη καθὼς ἦταν μὲ τὸ σεντόνι.

— Ἄ, τίποτα, μίς, εἶπεν ὁ καθηγητής. Εἶνε... ἕνα ξύλινο πουλί. Καθῆστε ἥσυχα καὶ μὴ κάνετε θόρυβο. Ὅταν μόλισα σᾶς τοποθετήσω τὸ σκέπασμα τοῦ κουτιοῦ, νὰ πάψετε νὰ πέσετε καὶ τὴν ἀναπνοή σας. Πρέπει νὰ μὴν ὑποψιασθοῦν τίποτα, ἐννοεῖται ;..

— Ναί κ. καθηγητά, ψιθύρισε μέσα ἀπ' τὸ σεντόνι ἡ Ντόλλυ.

Τὸ φτωχὸ κορίτσι !.. Φαινόταν πολὺ ταραγμένο... Τέτοιου εἴδους περιπέτειες δὲν θὰ τὶς εἶδε ποτέ, οὔτε στ' ὄνειρό του...

Πρὶν βάλη τὸ σκέπασμα τοῦ φερέτρου ὁ καθηγητὴς, χτύπησε ἀλαφρὰ στὸν ὦμο τὴν Ντόλλυ καὶ τῆς εἶπε :

— Ὥρβουὰρ γιὰ λίγα λεπτά, μίς... Ὑπομονή... Μὴ φοβηθῆτε ἂν δὲν μᾶς ἀκοῦτε κοντά σας. Θὰ παραφυλάμε πλάϊ σας, ἀμίλητοι καὶ ἄγρυπνοι ..

— Τζώρτζ, μοῦ εἶπε μὲ συγκινημένη φωνή, ἡ κρίσιμη στιγμὴ πλησιάζει, καλέ μου φίλε... Σὲ λίγο θὰ ἐμφανισθῆ τὸ τέρας ποὺ παρακολουθήσαμε ἀπόψε. Γιατὶ εἶμαι βέβαιος, Τζώρτζ, ὅτι σ' αὐτὸν ὀφείλεται ὅλη ἡ δραματικὴ περιπέτεια τῆς μὶς Ντόλλυ. Γιατί τόκαμε αὐτό ; Εἶδε ποτὲ νὰ τὴν νέα καὶ τὸν ἐγοήτευσε ; Θέλησε νὰ τὴν ἀπολαύσῃ μολύνοντάς την ὁ ἄθλιος !.. Συμβαίνει κάτι ἄλλο ποὺ φοβοῦμαι ; Ὁ Θεὸς νὰ φυλάξῃ !..

— Τί ὑποψιάζεσαι Οὐίλλιαμ ;

— Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ ἐξηγήσω αὐτὴ τὴ στιγμὴ, Τζώρτζ... Ἂς βγοῦμε σῶοι ἀπὸ δῶ μέσα καὶ θὰ σοῦ πῶ πολλά... Τώρα ὅμως, φίλε μου, ἐπειδὴ δὲν μποροῦμε νὰ ξέρουμε πῶς θὰ τελειώση ἡ περιπέτεια αὐτή, δός μου τὸ χέρι σου, Τζώρτζ... Ἔλα στὴν ἀγκαλιά μου, φίλε μου...

— Οὐίλλιαμ, μὲ φοβίζεις...

— Ὄχι, Τζώρτζ. δὲν πρέπει νὰ φοβᾶσαι... Κάθε ἄλλο μάλιστα... Πρέπει νὰ εἶσαι ψύχραιμος. Ἡ μάχη ποὺ θὰ δώσουμε σὲ λίγο θὰ εἶνε λυσσώδης, ἐξοντωτική...

Ἔσφιξα τὸ χέρι τοῦ καθηγητοῦ, ὁ ὁποῖος μ' ἀγκάλιασε καὶ μὲ φίλησε...

Φρικώδης... τρομερὸς... ἀπαίσιος !...

— Ὁ Θεὸς μαζύ μας ! Τζώρτζ, μοῦ εἶπε.

— Ἀμήν ! ψιθύρισα...

Μείναμε κατόπιν σιωπηλοί...

Εἴχαμε σβύσει τὰ φανάρια μας, καὶ βρισκόμαστε στὸ σκοτάδι...

Ἀπόλυτη σιωπὴ ἁπλώνοταν γύρω μας, σιωπὴ τάφου ..

Ἔξαφνα ὁ καθηγητὴς μοῦσφιξε τὸ χέρι, ἔσκυψε καὶ μοῦ ψιθύρισε :

— Σοῦ τὸ ἐξομολογοῦμαι, Τζώρτζ. ποτὲ δὲ σφίχτηκε τόσο ἡ καρδιά μου, ποτὲ δὲν αἰσθάνθηκα τόση ἀγωνία, φίλε μου...

— Ἔχεις δίκηο, Οὐίλλιαμ, ὁ κίνδυνος ποὺ μᾶς ἀπειλεῖ εἶνε μεγάλος.

— Δὲν φοβοῦμαι γιὰ τὸν ἑαυτό μου, Τζώρτζ.

— Ἀλλά ;

Ὁ καθηγητὴς δίστασε γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ τέλος μοῦ εἶπε :

— Φοβοῦμαι γιὰ τὴν ἄτυχη αὐτὴ κοπέλλα...

Ἡ φωνή του ἦταν συγκινημένη, πρᾶγμα ποὺ μὲ παραξένεψε πολύ. Τὴν εἶχε συμπαθήσει ἄραγε τόσο γρήγορα τὴν μὶς Γιούγκ ; Ἡ νέα ἦταν ὀνειρωδῶς ὡραία βέβαια. Κι' ὅμως ποτὲ δὲν εἶχα δεῖ τὸν καθηγητὴ νὰ συγκινεῖται ἐξαιρετικά, μπρὸς στὴ γυναικεία ὡμορφιά.

Ἦταν ὁ ἄνθρωπος ὁ ἀφιερωμένος στὴν μελέτη, ὁ ἀφοσιωμένος στὴν ἐπιστήμη του. Τί αἰσθήματα εἶχε ξυπνήσει μέσα του τάχα τὸ ἀντίκρυσμα τοῦ ἀγγοῦ ἀγγέλου, τῆς νεροῦδόμορφης κόρης, ποὺ ὑπὸ τόσο ἀλλόκοτες συνθῆκες ἔπεσε στὰ χέρια μας ;..

Σκεπτόμουν ὅλα αὐτὰ τὰ παράξενα κι' ἀνεξήγητα γεγονότα, ὅταν ἄκουσα τὸν καθηγητὴ νὰ μοῦ ξαναλέει :

— Τζώρτζ... ἢ θὰ σώσω τὴν μὶς Ντόλλυ ἢ θὰ πεθάνω ἢ δὲν θὰ βγῶ ζωντανὸς ἀπ' τὶς κατακόμβες αὐτές !..

— Δὲν εἶσαι μόνος, Οὐίλλιαμ, τοῦ εἶπα. Εἶμαι κ' ἐγὼ μαζύ σου. Θ' ἀγωνισθοῦμε μαζὺ ἐναντίον τοῦ βρυκόλακος. Κι' ἂν εἶνε γραφτό μας νὰ πάθουμε κακό, θὰ πεθάνουμε μαζύ !...

Ἕνα τρίξιμο ποὺ ἀκούστηκε ἔξαφνα μᾶς ἔκαμε νὰ σκιρτήσουμε. Δὲν ἦταν ὅμως τίποτε τὸ ὕποπτο... Ὁλόκληρες στρατιὲς ἀπὸ τεράστια ποντίκια γύριζαν ἀνάμεσα στὰ χαλάσματα, στὰ φέρετρα καὶ τοὺς σκελετοὺς κ' ἔπαιναν τὰ γυμνωμένα καὶ κατρακυλισμένα ἀνθρώπινα κόκκαλα νὰ συγκρούωνται τόνα μὲ τ' ἄλλο !..

— Τζώρτζ, μοῦ εἶπεν ὁ καθηγητής, καὶ ἡ σκέψι μόνον ὅτι ὁ ἄθλιος ἐκεῖνος θ' ἀγγίξῃ ἐπάνω στὴν μὶς Ντόλλυ, μὲ κάνει ν' ἀνατριχιάζω !..

— Μποροῦμε νὰ τὸν ἐμποδίσουμε ἂν θέλουμε, Οὐίλλιαμ.

— Ὄχι, δὲν πρέπει. Ἂν τοῦ ἐπιτεθοῦμε ἀμέσως δὲν θὰ μποροῦσαμε νὰ μάθουμε τοὺς σκοπούς του, παραφυλάγοντας ἀπ' τὴν κρύπτη μας.

— Τότε, τί θέλετε νὰ γίνῃ ;

— Ἔχω μιὰ ἰδέα... Νὰ τοῦ παίξουμε ἕνα πολὺ ἄσχημο παιχνίδι.

— Τόσο τὸ καλύτερο.

— Θὰ καταστήσω τὸ φέρετρο, μέσα στὸ ὁποῖο βρίσκεται ἡ μίς, ἀπροσπέλαστο καὶ ἀνέγγιχτο γι' αὐτόν, τοποθετῶντας στὸ σκέπασμά του ἄγιον ὄρτον.

(Ἀκολουθεῖ)